

Ot. prp. nr. 4.

(1933)

Om utferdigelse av en lov om fordringer lydende på flere myntsorter.

Justis- og Politidepartementets innstilling av 13 januar 1933, som er bifalt ved kongelig resolusjon av samme dag.

(Foredratt av statsråd Asbjørn Lindboe.)

Den 3. januar d. å. blev der efter innstilling fra Justisdepartementet utferdiget en provisorisk anordning av følgende innhold:

§ 1.

En fordringshaver som er norsk og bosatt i Norge (herunder også norske selskaper og institusjoner), kan, hvor fordringen lyder på norske kroner ved siden av utenlandsk mynt, bare kreve betaling i det avtalte beløp av norske kroner. Han må ikke overdra eller pantsette fordringen til nogen som ikke er norsk og bosatt i Norge og må heller ikke føre ut av landet gjeldsbrev og kuponger som er knyttet til fordringen.

§ 2.

Overtredelse av forbudet i § 1 annet punktum straffes med bøter. Gjeldsbrev m. v. som søkes utført i strid med § 1, innbras til fordel for statskassen. At en fordring overdras eller pantsettes i strid med forbudet, medfører ingen økning av debtors forpliktelser.

§ 3.

Denne anordning trer i kraft straks. Så lenge Norges Banks seddelinnfrielse er utsatt i medhold av lov av 23 april 1892, § 7, siste ledd, får anordningen også anvendelse på fordringer som er stiftet før anordningens ikrafttreden, forsåvidt ikke Finansdepartementet bestemmer noget annet; foretrekker fordringshaveren å vente med å få betaling inntil utløpet av

det nevnte tidsrum, kan han i mellemtiden kreve 4 pct. av kronebeløpet i årlig rente. Fordringer som ved denne anordnings ikrafttreden tilhørte nogen som uansett anordningen kunde kreve betaling i utenlandsk mynt, berøres ikke av anordningen fordi om de senere kommer i norsk eie.

I sitt foredrag uttalte departementet:

Hvor en fordring lyder både på norske kroner og utenlandsk mynt, oppstår spørsmålet om henvisningen til utenlandsk mynt utelukkende gjelder utenlandske innehavere av fordringen eller om også norske fordringshavere kan nekte å ta imot norsk mynt og istedet tiltvinge sig betaling i utenlandsk valuta. I siste fall vil der i tilfelle av ekstraordinære valuta-svingninger kunne oppstå en ekstra og upåregnet gevinst for kreditor, hvorpå han intet rimelig krav har.

For å fjerne tvil om disse spørsmål og hindre urimeligheter av den nyss nevnte art, vil departementet foreslå at der ved provisorisk anordning bestemmes at norske kreditorer må nøie sig med betaling av norsk mynt selv om fordringen ved siden derav lyder på utenlandsk mynt. I forbindelse dermed foreslår man etablert forbud mot salg til utlandet av den slags fordringer.

Anordningen antas også å burde omfatte eldre fordringer så lenge Norges Banks seddelinnløsning er suspendert, dog således at kreditor i disse tilfelle ikke kan påtvinges betaling i norske kroner såfremt han foretrekker å vente inntil gullinnløsning atter inntreer. Ordningen er forsåvidt helt analog med den der blev

Om utferdigelse av en lov om fordringer lydende på flere myntsorter.

etablert ved lov av 15 desember 1923 for forpliktelser lydende på betaling i gull. Hvor særlige grunner foreligger, bør dog Finansdepartementet kunne dispensere.

Departementet vil anbefale at anordningen avløses av en midlertidig lov av samme innhold og skal

innstille:

At Deres Majestet vil bifalle og underskrive et fremlagt utkast til proposisjon til Stortinget om utferdigelse av en midlertidig lov om fordringer lydende på flere myntsorter.

Vi Haakon, Norges Konge,

gjør vitterlig:

Stortinget innbys til å fatte beslutning til midlertidig lov om fordringer lydende på flere myntsorter overensstemmende med et fremlagt utkast.

Justis- og Politidepartementets innstilling følger i avtrykk.

Gitt på Oslo slott 13 januar 1933.

Under Vår hånd og rikets segl

Haakon
(L. S.)

J. Hundseid

B. Rolsted

Utkast

til lov om fordringer lydende på flere myntsorter.

§ 1.

En fordringshaver som er norsk og bosatt i Norge (herunder også norske selskaper og institusjoner), kan, hvor fordringen lyder på norske kroner ved siden av utenlandsk mynt, bare kreve betaling i det avtalte beløp av norske kroner. Han må ikke overdra eller pantsette fordringen til nogen som ikke er norsk og bosatt i Norge og må heller ikke føre ut av landet gjeldsbrev og kuponger som er knyttet til fordringen.

§ 2.

Overtredelse av forbudet i § 1, annet punktum, straffes med bøter. Gjeldsbrev m. v. som søkes utført i strid med § 1, inndras til fordel for statskassen. At en fordring overdras eller pantsettes i strid

med forbudet, medfører ingen økning av debtors forpliktelser.

§ 3.

Denne lov trer i kraft straks. Så lenge Norges Banks seddelinnfrielse er utsatt i medhold av lov av 23 april 1892, § 7, siste ledd, får loven også anvendelse på fordringer som er stiftet før lovens ikrafttreden, forsåvidt ikke vedkommende departement bestemmer noget annet; foretrekker fordringshaveren å vente med å få betaling inntil utløpet av det nevnte tidsrum, kan han i mellemtiden kreve 4 pct. av kronebeløpet i årlig rente. Fordringer som den 3 januar 1933 tilhørte nogen som uansett loven vilde kunde kreve betaling i utenlandsk mynt, berøres ikke av loven fordi om de senere kommer i norsk eie.

Provisorisk anordning om visse pengefordringer av 3 januar 1933 opheves.